

Tato diplomová práce se zabývá diskusí o archivech bývalé StB. Ukazuje, jakým způsobem jednotliví aktéři pravdivost těchto svazků zpochybňovali a naopak, jak jiní zdůvodňovali jejich pravdivost. Ke svazkům se snaží přistupovat podobně, jak studia vědy a technologií přistupují k vědeckým faktům. Archivní svazky vnímá jako surová data, z nichž interpretace skládají jejich pozdější uživatelé. Vedle této inspirace využívá nástroje, které nabízí analýza diskursu. Sleduje, jak se jednotlivé strany sporu proti sobě vymezovaly a jaké další aktéry začleňovaly do sítí, které měly potvrdit jejich verze. Nesnaží se tento proces sledovat jen jako soutěž abstraktních diskursů, ale snaží se zohlednit roli jednotlivých promluv, překladů a kategorizací. Tuto diskusi pak rámuje do širších souvislostí takzvané přechodové spravedlnosti a diskuse o takzvané historické paměti. Spor se nevede pouze o archivy samotné, ale i o podobu StB a její pozici v komunistickém vládnutí. Proti sobě stojí interpretace badatelů, kteří důvěryhodnost archivů zakládají na pravidlech fungování a svazcích StB, a pamětníků, jejichž sítě argumentů je založena na osobní zkušenosti s touto organizací. Vedle uvedených interpretů zasahují do sporu o archiv i soudní rozhodnutí. Klíčem k pochopení jednotlivých interpretací je pozice, ze které hodnotí autory svazků - příslušníky StB a jejich spolupracovníky. Práce sleduje archiv v postupném procesu jeho zpřístupňování. Sleduje jeho proměny a reflexi těchto proměn.